

den straffende eller den opdragende. Jeg er for mit Vedkommende ganske uenig med de Folk, der som f. Eks. Professor N. A. Larsen i en Artikel i „Børnesagens Tidende“ for et Par Aar siden udtalte: „Værgeraadets Opgave begynder først, naar Børnene er kommet saa langt ud, at Forældrene slet ikke i Almindelighed regner med, at det kunde gaa dem saadan“. Jeg er overbevist om, at jo mere Værgeraadets Arbejde fik Karakteren af at være raadgivende, vejledende og hjælpende, des færre vilde de Tilfælde blive, hvor man blev nødt til at gribe til det haardeste Middel: Børnenes Fjernelse, for det er et haardt Middel. Det betyder, at der gribes ind i de helligste Rettigheder og skæres Baand over, der er dyrbare, hvor alt andet i Tilværelsen har svigtet. Det kan ogsaa for flere Forældre betyde, at de faar det sidste Skub nedad. Men før dette haarde Middel prøves, før dette Indgreb forsøges, skal alle andre Midler prøves og prøves i Tide, og disse Midler er omtalte i Lovforslagets 4de Kapitel, der svarer ganske nøjagtigt til 3die Kapitel i den tidligere Lov. Her paavises de Midler, hvorved man forhaabentlig kan bringe Børnene paa bedre Veje og faa dem beskæftiget paa en nyttig Maade. Her anvises Fritidshjem, Aftenskoler og Dag-arbejdsskoler o. s. v., og jeg kunde maaske lige i denne Forbindelse nævne, at jeg vilde anse det for højest ønskeligt, om der ogsaa blev oprettet Dagarbejdsskoler for Pigebørn; saa vidt jeg ved, er der foreløbig endnu kun oprettet Dagarbejdsskoler for Drengene.

Det er egentlig ikke nye Tanker, der er fremsatte i dette Kapitel IV i Værgeraadetsloven, men de gamle Tanker er ogsaa værdifulde, naar blot de bliver udnyttet, og her bør vi i Loven give ganske anderledes bestemte Paabud om at benytte de forebyggende Foranstaltninger, end man har nu. Jeg kunde ønske, at der blev indføjet en Passus, hvorved det blev henstillet paa det indstændigste til Værgeraadets medlemmerne at aflægge hyppige Besøg i Hjem, der socialt, moralsk eller økonomisk staar paa svage Fødder. Gennem Skolerne vilde man meget let kunne faa Underretning om, hvor Skoen trykker mest. Man vilde gennem Børnene kunne faa at vide, hvor baade Faderen og Moderen er nødte til at gaa paa Arbejde hele Dagen og de smaa maa være overladte til sig selv. En saadan Moder, for hvem det kniber med at varetage sine Opdragerpligter, skulde vide, at der vaages over Hjemmet, ikke

en Opdagers inkvisitoriske Blik, men en omhyggelig og aarvaagen Vens Øje. Og i nøje Sammenhæng med dette omhyggelige Indseende maa der ogsaa skabes Adgang til at yde økonomisk Støtte. Jeg føler mig aldeles ikke tilfredsstillet ved Bestemmelsen i § 55 om, at Værgeraadet een Gang er berettiget til at yde økonomisk Hjælp til et vaklende Hjem. Jeg tror neppe, at en een Gang ydet Hjælp kan bringe et saadant Hjem paa Fode, saaledes at Barnets Fjernelse derved kan forhindres. Det maa være en meget mere effektiv og vedvarende Støtte, der bringes dette Hjem; hvis man derved kunde holde en arbejdende Moder hjemme hos sine Børn, ja, saa kunde der blive Tale om at holde Hjemmet oppe. Meningen med Stykke 3 i § 55 er god nok, naar det hedder, at Kommunalbestyrelsen efter Indstilling fra Værgeraadet kan stille en passende Sum til Raadighed, men jeg er meget bange for dette Udtryk „en passende Sum“, thi det vil vist ganske bestemt i de fleste Tilfælde blive en meget begrænset Sum, der vil findes at være passende. Maaske man i det Udvalg, der vil blive nedsat, kunde blive enig om nærmere Regler for det Tilskud, som Kommunalbestyrelsen skulde kunne bevilge.

Jeg tror, at hvis Værgeraadene blev udviklet i den af mig angivne Retning, kunde de blive mere populære, end de er nu i Øjeblikket. Jo mere Vægt der bliver lagt paa den opdragende Side af Værgeraadets Arbejde, des mere vil det odie, som den højtærede Justitsminister udtrykte sig, der kan klæbe ved Værgeraadets Indgriben, fortage sig. Jeg kan i denne Forbindelse pege paa, at jeg ogsaa mener, at meget af det odie vilde fortage sig, hvis man havde haft det samme Tilsyn med Plejebørn og med Børn overhovedet som med Værgeraadetsbørn. Men der er et andet Middel, som burde være forsøgt for at gøre Værgeraadene populære — og det er nødvendigt, at de bliver mere populære — og det er efter min og mit Partis Mening det, at Værgeraadene vælges af den almindelige Vælgerbefolkning. Jeg beklager, at Regeringen har villet se bort fra et Krav, der ustandselig er blevet fremført, og som ogsaa i Kommissionsbetænkningen af 1920 er blevet fremført principielt af hele Udvalget. Paa denne Maade vilde Raadene blive demokratiseret, og de vilde overfor Befolkningen gøre mere Indtryk af at høre denne til, end det nogen Sinde kan blive Tilfældet med en Forsamling, der er blevet valgt ved indirekte Valg. Men Ministeriet har været